

maa selvfølgelig sættes en Grændse. Vi have jo meget store Meierier paa de store Herregaarde, og vi have smaa Meierier paa smaa Herregaarde, ligesom vi ogsaa have store Meierier paa meget store Bøndergaarde. Jeg tror ikke, det gaar an at gjøre Forskjel paa Bøndergaarde og Herregaarde, lad os hellere se paa Meierierne selv, det er dem det gjælder om. Jeg vil indrømme, at den Lov kan være generende for mange, navnlig private Mænd paa Steder, hvor der ikke er Tale om at anlægge noget nyt Meieri. Det kræves nemlig, at den Mand, der har havt et gammelt Meieri, der har staaet i sin nuværende Tilstand i en hel Række af Aar, men hvis Indretning ikke svarer til disse Bestemmelser, hurtigst mulig skal gjøre hele denne Indretning om, for at den kan komme til at svare til de Bestemmelser, der ere foreskrevne i denne Lov. Det er en Ulempe, men jeg tror ikke, den kan undgaa; vil man opnaa noget virkelig Godt og sikke sig imod de Mangler, der kunde klæbe ved et usørgtig holdt Andelsmeieri, maa man føre det igjennem, saa at altsaa de store Meierier, der med Hensyn til Smitte kunne medføre den samme Fare, maa undergives de samme Regler og Bestemmelser. Saa kommer det Spørgsmaal: hvad er et Fællesmeieri og hvad er et Andelsmeieri? Det ligger nært for mig at gjøre det Spørgsmaal, da jeg har et Meieri, der vistnok maa komme under Begrebet Fællesmeieri, skjøndt der jo egentlig ikke er Tale om Andet, end at en Mand leverer sin Mælk til mit Meieri; men saa er det selvfølgelig et Fællesmeieri, det vil komme ind under denne Kategori. Det Samme er vist Tilfælde mange Steder. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (N. Jensen) reiste Spørgsmaalet om, hvad der skulde gjøres, naar der udbryder smitsomme Sygdomme paa saadant et Sted. Naar den udbryder i et Fællesmeieri paa en lille Plet, hvor Meieriet uadskillig er lagt sammen med Sygestuen, er der utvivlsomt en vis Fare til Stede, ligesom ogsaa naar der føres Mælk fra et stærkt smittet Sted til et Fællesmeieri eller Andelsmeieri. Men naar vi have en stor Gaard, hvor der kan bo en 100—120 Personer og hvor den Hygning, hvori Meieriet er, ligger langt fjernet, maaste en halv Fjerdingvei, fra Typhuspacienten eller Distritispacienten, er det en meget stærk Bestemmelse, naar det siges, at nu skal dette Meieri holde op at virke. Jeg vil dog gjøre den Bemærkning, at som Ordlyden er, kunde Bestemmelsen maaste ogsaa nok forklares saaledes, at det ikke bliver en absolut

nødvendig Følge, og det tror jeg heller ikke den er, ligesom det vist heller ikke har været Meningen. Men dette Spørgsmaal vil jo komme under nærmere Drøftelse, naar Sagen, hvad jeg jo ikke betvivler kommer i Udvalg, hvilket jeg af flere Grunde maa anse for nødvendigt. Andre af de Bestemmelser som findes i Lovforslaget kunne være strængere nok og maaste medføre, at Andelsmeierierne blive lidt dyrere at anlægge, end de hidtil have været, men saa ville de ogsaa blive saa meget mere solide og saa meget mere sikrede mod de Ulemper og Farer, som man har villet undgaa ved de her giene Bestemmelser. Jeg kan derfor kun i det Hele anbefale Lovforslaget og haaber, at det vil komme under Behandling i et Udvalg, hvori de Uregelmæssigheder eller rettere Uensartetheder, som en Sag som denne kan medføre, kunne blive fjernede. Det forekommer mig, at det vilde være smaaligt at sige, at det vilde være forstrækkeligt, om et allerede bestaaende Meieri ikke kunde blive ved at virke saaledes, som de nu virke; de maatte dog have Lov til at bestaa i den gamle Orden som hidtil, det var kun de nye opvoksende Meierier, for hvilke vi vilde foreskrive nye strængere Regler. Naar man vil føre Sagen igjennem, hvilket jo har vist sig at være nødvendigt af hygieniske Grunde, maa man vistnok ogsaa finde sig i at bære de Byrder, som ere uundgaaelige. Paa den anden Side tror jeg heller ikke, vi behøve at blive saa forfærdede og forstrækkede over Lovforslaget, som om det skulde være et Forsøg paa et Overgreb af de store Meierier, og et Forsøg paa al stille Herregaardsmeierierne over Andelsmeierierne. Imidlertid, hvad der er Ret for den ene, er ogsaa billigt for Anden, og jeg skal være særdeles villig til at gaa ind paa, at de Regler, der blive foreskrevne for Andelsmeierierne, blive gjorte anvendelige for alle Meierier, naar de have naaet en vis Størrelse. Der kan endnu komme det Spørgsmaal, hvor Grændsen er for Andelsmeierier. Naar to Naboer blive enige om, at de ville have deres Meieri paa et Sted — det er f. Ex. to smaa Gaarde hver paa en 30—40 Eder Land med 8 Køer hver, der ligge ved Siden af hinanden — fordi de mene, at Mælken bliver behandlet bedre og fordi det er besværligere for dem at have Meierierne hvert for sig end paa et Sted, saa bliver det jo et Andelsmeieri, der kommer ind under disse Bestemmelser og det kan da blive besværligt nok for Eieren at følge Lovens Forskrifter. Jeg tror imidlertid, at man maa tage Følgerne af, hvad Loven foreskriver for den lille Gaard ligesaa godt som for den store.